

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۞
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ۞
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ-

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ ۞

“Sva hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova; mir i blagoslov neka su na Njegovog vjerovjesnika Muhammeda, s.a.v.s., i na cijelo njegovo potomstvo i ashabe.”

I Prirodne nesreće ili Božije kazne?

Hazreti Mirza Tahir Ahmad
The Review of Religions (Pregled religija), decembar 1993.

Prirodne kataklizme koje su predhodile ljudskom postojanju i još uvijek se ponekad dešavaju u nenaseljenim krajevima nisu sasvim vijesti o nesrećama uzrokujući nagle i neočekivane gubitke života ili patnje ili rezultiraju ekonomskim gubicima. Zemljotresi, vulkanske erupcije, plimni valovi, tajfuni i uragani su najveće ubice. Manji broj smrti su uzrokovane avionskim nesrećama, nesrećama u trajektima i vozovima, ali interesi javnosti su usmjereni na raspodjelu krivnje među ljudima ili na neke sigurnosne mjere koje nisu poduzete.

Šest godina prije izbora sadašnjeg Vrhovnog vođe svijetske Ahmadija zajednice u islamu u uredništvu halifata, hazreti Mirza Tahir Ahmad napisao je niz članaka na Urdu jeziku koji su bili objavljeni 1976. u "Al-Furqan" magazinu, u Rabvahu (Pakistan). Kao i većina njegovih zapisa i ovaj ostaje vječan i vrlo aktualan.

Sa ljubaznim dopustom autora, hazreti Sahibzada Mirza Tahira Ahmada, Engleski prevod ovih članaka od strane Mansoorah Ahmadah Shaha, koji je prihvatio ličnu odgovornost za bilo koju grešku ili pogrešan prevod, objavljen je u The Review of Religions (*Pregledu Religija*).

DIO I

Od pamtljivijeka čovjek je zaokupljen pitanjem da li prirodne katastrofe imaju veze sa Božijim nezadovoljstvom. Postoje dva različita mišljenja o tome

Jedno stajalište je da sve velike nesreće i katastrofe su rezultat prirodnih zakona. Nemaju nikakve veze sa dobrim ili lošim vladanjem čovjeka, niti imaju ikakve veze sa čovjekovim odbijanjem Božijih poslanika.

S druge strane sljedbenici različitih religija širom svijeta oduvijek su vjerovali da kada god nesreće dosegnu izvanredan karakter, tada prestaju biti prirodni fenomen i umjesto toga padaju u područje nadnaravnog. Doduše sve ove religije i kultovi ne predstavljaju koncept Jednog, Svemoćnog, Svemogućeg Boga kao što to predstavlja islam.

Ipak sljedbenici takvih religija se slažu u svom jedinstvenom stavu i metodologiji, da se dekret nekih mudrih stvorenja očituje u takvim katastrofama. Za neke, takva stvorenja mogu biti bog sunca ili bog vjetrova ili božanstvo planina, ili božica mora. Ali čak i ova vjerovanja koja

pridružuju Božije osobine nekim plodovima mašte, i dalje uzimaju u obzir to da nevolje silaze sa neba ili dolaze iz podzemlja, i najmanje su nadnaravne. Iako postoje sigurne razlike u detaljima, religije među kojima koncept jednoće Boga i dalje preovladava općenito su jednoglasne da prirodne nesreće su znak Božije srdžbe. Najistaknutija među njima je islam, koju slijedi judaizam, potom kršćanstvo koje simultano vjeruje u jednoću Boga i Trojstvo.

Kao što se može vidjeti, to predstavlja zanimljivu slagalicu. Suvremeni čovjek zagazio je duboko u prethodno nepoznate tajne prirode. Proveo je izdašna istraživanja o uzroku i posljedicama ovih nesreća – kako, gdje i zašto se ove nesreće dešavaju. Postepeno je počeo otklanjati plašt misterije i mita koji okružuju tajne svemira.

Za oboje, nevjernike i pripadnike različitih vjerskih dogmi, ovaj predmet je postao danas važniji nego ikada ranije. Relevantniji je i vrijedan ozbiljnog razmatranja od strane pripadnika religija, jer mnogo vode prošlo je ispod mosta.

Ostatak svijeta koji je dosad bio tihi posmatrač vanjskih prirodnih fenomena, danas je do zuba naoružan nepobitnim činjenicama. Otkrivene nakon temeljnog istraživanja i eksperimentiranja, ove činjenice otkrivaju to da se prirodne nesreće dešavaju kao rezultat prirodnih uzroka. Nema Božijeg udjela u ovakvim dešavanjima. To ostavlja pripadnike različitih religija otrgnute sa platforme na kojoj su ranije stajali. Nisu bili u stanju proizvesti bilo kakav dokaz kojim bi podržali njihovo stajalište da su nesreće uzrokovane nekakvim Nadnaravnim Bićem.

Stajalište da prirodne fenomene posmatramo u nesrećama različitih vrsta je nedvojbeno povezano sa izrazom Božijeg nezadovoljstva, ojačano je od strane Ahmedija zajednice sa velikim uvjerenjem. Stoga se nameće Ahmadija zajednici da njihovi istraživači i posmatrači bi trebali istražiti ovo pitanje iz svih uglova. Ne bi trebali u tom pogledu samo definirati svoj stav, nego bi trebali predstaviti svježije logične dokaze iz vlastitih otkrića u podupiranju svojih gledišta, tako da oni mogu zadovoljno odgovarati visočijim standardima ljudskog razuma i intelekta koji danas preovladava.

Čovjek današnjice je mnogo odmakao u svjetovnom znanju u odnosu na njegove pretke od prije hiljadu ili pet miliona godina. Tako da je postavljen podijum za bitku između vjerskog i nevjerskog na tom planu. Manji okršaji današnjice pokazuju poraz vjerskih sila i pobjedu ateizma. Doista ova pobjeda izgledala tako velika da impresionirani argumentima ateista, veliki dio muslimanskog naroda su odbacili pojam Božijeg djelovanja. Doduše kada grom udari iz vedra neba tada čovjek izjavljuje da je to Božija nesreća. Dok nesreće stoje kao Damoklov mač nad njihovim glavama, oni za samo nekoliko dana uspinju se na minarete da bi učinili poziv na molitvu i uputili nekoliko riječi tražeći oprost i da bi se vratili Svemogućem Bogu. Ipak uprkos prešutnom prihvatanju Božijih upozorenja nisu se desile značajne promjene u njihovim životima. Prolazna pažnja posvećenja Svemogućem Bogu prolazi kroz njihova srca i misli poput putnika – u jednom trenutku je vidite u drugom ne. Oni nikada nemaju dvojbi za tvrdnje u Časnom Kur'anu, da ove Božije kazne nisu direktno vezane za loša djela ali takođe i za odbacivanje Božijih poslanika. Ustvari kuranske tvrdnje se odnose na to da bez obzira na nedjela počinjena od strane ljudi, nikakva ih kazna ne pogodi dok im Bog ne pošalje Svoje poslanike i dok ih taj poslanik ne upozori i ne pozove te ljude na ono što je dobro za njih.

Ahmadija zajednica koja se pridržava navedenih kuranskih načela, redovno doživljava manifestacije ovoga učenja tokom predavanja pri svakodnevnim susretima. Ahmadije dobijaju šansu da razmijene mišljenja na ovu temu sa svojim kolegama i prijateljima koji su spremni prihvatiti koncept običnih nesreća i klasificirati ove kao Božije kazne. Ali ovi prijatelji i kolege nikada nisu spremni otići jedan korak dalje i priznaju da prije nego su se ove teške nesreće desile Bog Svemogući je zaista poslao poslanika iz reda sljedbenika Poslanika Muhammada s.a.v.s. On je bio upozoritelj toga doba.

Ahmadije su često ismijane od strane njihovih kolega drugih religija. Napravljena je tvrdnja da svaka nesreća koja pogađa svijet je predviđena od strane Ahmadija kao dokaz istinitosti tvrdnje osnivača njihove zajednice, hazreti Mirze Ghulama Ahmada. Tako protivnici tvrde: „Ako postoji zemljotres u Čileu ili potresi u Kini registrovani na visokoj Rihterovoj skali, gradovi Hazara i Mardan...su predznaci sudnjeg dana, da li su kišne poplave ili teška suša, ili su jake oluje ili tajfuni ili uragani, ili postaje nenormalno vruće...ukratko bez obzira kako kockice padaju ili koja vrsta katastrofe se događa, bez uzroka ili razloga, vaš narod je brz u prevazilaženju ovoga što je još jedan dokaz istinitosti vašeg Mirze.“ Kako je besmislena i smiješna ova linija argumenata koje niti jedna osoba na Zemlji danas nemože prihvatiti. Čuvši ovo neki Ahmadije nisu imali odgovor na ovo nego su se samo udaljili. Neki su bili zbunjeni i počeli su sumnjati. Kako god, od pamtivijeka svijet pogađaju mnoge katastrofe. Kako onda mi kao Ahmadije možemo unaprijediti takve prirodne nesreće kao dokaz istine obećanog Mesije.

Jedna stvar vodi ka drugoj. Naše misli brzo dosežu drugi izvor utjehe. Počeli smo tražiti materijalni uzrok zašto Časni Kur'an jasno spominje različite prirodne nesreće kao znak isititosti Božijih poslanika. Zašto Časni Kur'an navodi toliko mnogo primjera uništenja naroda jednog za drugim nakon što su odbili odabrane Božije poslanike koje im je On poslao? Bog je jedino spasio one koji su vjerovali. Zašto, na primjer, Časni Kur'an navodi iste argumente u podržavanju miljenika među poslanicima, Časnog Poslanika islama s.a.v.s.? Časni Kur'an upozorava stanovništvo da ako oni odbace miljenika među poslanicima, onda će ih nesreće pogoditi kao one koji su poricali ranije poslanike nižeg ranga u odnosu na Časnog poslanika s.a.v.s. Njihova sudbina može biti još gora u odnosu na one koji su poricali ranije poslanike. Takva bi kazna onda dokazala istinitost ovog Časnog poslanika s.a.v.s.

Uzimajući u obzir popratne pojave, pojedinac nije ograničen na Ahmadija učenja ali su njihova mišljenja proširila temeljni princip Božije kazne. Kakav je ovaj princip? Je li ispravno za bilo koju religiju da tvrdi da radi odbijanja Božijeg poslanika svjetske nesreće su siguran znak Božije kazne. Drugim riječima, moramo li mahati prstom Božijim za svaku katastrofu?

Nakon ovih uvodnih napomena ističući značaj ovog gorućeg pitanja, sada ću pokušati, koliko je to moguće, osvjetliti neke aspekte ovog pitanja u nadi da će daljnja razmatranja potaći moju braću po vjeri.

Stanovište Ahmadija

Ahmadije temelje svoje gledište u potpunosti i isključivo na učenjima Časnog Kur'ana i utvrđuje sve aspekte ovog pitanja na činjenicama Časnog Kur'ana. Prema stanovištu Ahmadija, mislim na tačku gledišta koja, prema Ahmadija zajednici predstavlja istinsko islamsko stanovište, bez obzira da li se druge muslimanske sekte slažu s tim ili ne. Bilo kako bilo, za izbjegavanje sumnje u bilo kojem diskursu sa nevjernicima, sljedeća bitna gledišta Ahmadija treba uvijek imati na umu.

Ahmadije ni na trenutak ne spore činjenicu da katastrofe, nesreće i potresi itd. se dešavaju zbog prirodnih uzroka i da su njihova dešavanja u strogom skladu sa zakonima prirode. Prema Ahmadijama, Bog religije je također i Bog majke prirode i svemira. Zakoni koji se definiraju kao zakoni prirode rade pod uticajem Božijih savršenih osobina unutar unaprijed određenih Božijih parametara. Iako detaljna i temeljna istraživanja su pokazala čovjeku mnogo dosad neotkrivenih tajni, ovi istraživači su prvi koji su javno priznali da su oni samo zagrebali po površini i da ostaje mnogo više da se nauči. Nijedna tačka se ne može odrediti kao temeljna. Svaki uzrok čini se da postaje efekt drugog uzroka. Kao što se Kineske kutije, otvaranje jedne vodi do druge kutije, tako jedan efekt vodi do drugog uzroka. Što se dosega ljudskog intelekta tiče, ovaj lanac uzroka i posljedica je nedorečen. Ko zna gdje je počeo i gdje će završiti?

Kada razmišljamo o učenjima Časnog Kur'ana nalazimo da Bog Svemgući je početak (tj. od Njega su sva Njegova stvorenja nastala) i On je vrhunac (tj. Njemu će se vratiti). On je izvor i utočište. Kao muslimani mi redovno izgovaramo sljedeće, radi prisjećanja Svemogućeg Boga:

Allahu pripadamo i Njemu ćemo se vratiti.

Izgovarajući ovo mi u biti potvrđujemo navedeni koncept.

S obzirom na ove principe, Ahmadija zajednica ne uzima u obzir prirodne zakone kao da su neovisni ili da su razdvojeni od prirodnih zakona. Oba su sastavni dio Božijeg zakona. Stoga priznanje da fizičke promjene su uzrokovane prirodom, ni na jedan način ne proturiječi prihvatanju da svi zakoni prirode djeluju pod Božijom ovlasti i kontrolom i unutar Njegovih predodređenih zakona i da je Svemogući Bog izvor svake energije i snage koja je potrošena ili iskorištena u vrijeme svake prirodne promjene ili transformacije.

Uprkos vjerovanju da nesreće i stradanja su Božije djelo i djelo Njegove volje, Ahmadija zajednica ne vjeruje da svaka prirodna nesreća, katastrofa, potres ili promjena na gore je odraz Božije kazne. Ne uspijevajući razumjeti pravu važnost takvog stanovišta ateist uvijek pribjegava kritikama i prigovorima. Za određeni stepen njegove primjedbe su razumljive. Ali ako osoba zastupa svoje lične stavove i mišljenja i stavlja ih pod okrilje vjere, ona će biti protkana proturječnostima i lažnim pretpostavkama te osobe. Religija će biti u mogućnosti da se brani. Nevjerski ideolozi će tada imati polje u dokazivanju slabosti argumenata koje predstavlja religija da bi odbranili takvo lično stanovište. Protivnici će tvrditi da svaka religija koja koristi nenaučne i nelogične mitove i praznovjerja je potpuno lišena istine i potpuno nepouzdana. Razlog određuje da će takva religija biti odbačena.

To je upravo poteškoća sa kojom se kršćanstvo suočilo tokom renesanse. Sveštenstvo je bilo zauzeto predstavljanjem krutih i zastarjelih stavova koji nisu imali ni traga Božijih objavljenih učenja. Njihovi zaključci nisu bili ili na temelju iskrivljenih mitova u Svetoj Bibliji ili su bile hipoteze i pogrešno protumačeni na temelju učenja Starog zavjeta. Kada fizička posmatranja, naučna otkrića i empirijska znanja udalje ljude, i posebno narod Europe, da su njihovi pronalasci u suprotnosti sa kršćanskim učenjem, oni onda prirodno dolaze do zaključka da je kršćanstvo laž i hokus-pokus. Posljedično tomu oni su počeli napuštati kršćanstvo. Oni su se ili otvoreno pobunili protiv kršćanstva ili su se udaljili od toga – ako ne u potpunosti javno, onda bi to uradili barem samo djelom. Više slobodno i materijalističko društvo počelo se pojavljivati u Europi. Odvojilo se od kršćanstva. Jaz je sada bio još vidljiviji – u svakom materijalnom pogledu, ovo društvo je bilo slobodno od crkve.

Muslimani, a posebno Ahmadije imaju moralnu dužnost učiti iz tog iskustva. U potrazi za svojim ciljem uspostavljanja prevlasti svoje vjere oni ne smiju nikada ispustiti svoje uže. Moraju raditi sa dužnom pažnjom i marljivošću, i ako njihovo uvjerenje nema nikakav zahtjev, oni to ne smiju pripisati svojoj religiji.

Jedna stvar je sasvim jasna iz učenja Časnog Kur'ana, hadisa Časnog poslanika s.a.v.s. i iz zapisa obećanog Mesije. A to je da islam nigdje ne tvrdi da su prirodne katastrofe i nesreće rezultat Božije kazne.

Zasigurno nalazimo tvrdnju da je Svemogući Bog dao fizičke i prirodne zakone da otkriju pustoš ovosvjetskih moći koje se ne samo da suprotstavljaju religijskim i duhovnim pokretima, nego uz to koriste sve materijalne snage i izvore da unište nastajanje i razvoj religija. Kada god se religijska dogma sukobi sa ateističkim filozofima ili paganima i ateističke sile nastoje sasjeći nastajanje religije u korijenu, onda u takvim uslovima prema Časnom Kur'anu, prirodni zakoni su tu da poraze moći nevjernika. U ovim vremenima vidimo da Božiji zakon postavlja lopova da uhvati lopova. Drugim riječima za one koji odbijaju postojanje Svemoćnog Bića i drže se neodgovorno, za njih njihov materijalni svijet sam po sebi je

imenovan kao jama za uništenje i njihovo razaranje. U vjerskim govorima ovo je nazvano kao njihova Božija kazna. Kada se ovo dogodi tada nema nedosljednosti između kazne od strane Boga i one koju je uzrokovala priroda.

Uzmimo za primjer utapanje faraona sa svim njegovim sljedbenicima u vodi u Egiptu. Tokom bezbroj godina, plima i oseka odvođe vodu u more dva puta dnevno. Bog zna koliko mnogo životinja i prahistorijskih ljudi ili za to doba civiliziranih ljudi Egipta su bili daleko bačeni od vrtloga i struja u uspon i pad morske mijene, ili koliko mogo je njih nesvjesno bilo udavljeno zbog navigacijske pogreške ili bruto pogrešne procjene dubine rijeke Nil.

Ipak ni Časni Kur'an niti bilo koji drugi vjerski spisi, ne pripisuju takve nesreće Božijim kaznama. Krug zakona prirode nastavlja se okretati i ponavlja se. Niti se svaka nesreća može nazvati Znakom Božije kazne niti islam daje takve tvrdnje.

U nekim slučajevima o kojima ćemo duboko izlagati poslije, prirodni fenomen stiče specifične karakteristike poznate u vjerskoj terminologiji kao Božije kazne. Ovaj fenomen uključuje toliko jasne i očite dokaze u prilog tomu da čak i ateisti kada ih pogledaju nepristrasno, logično i razumno, natjerali bi ga da prizna da u tom specifičnom slučaju (koji je reigija označila kao Božija kazna) neka izvanredna moć je igrala pozitivnu ulogu u tome. To je jedinstvenost koja ih razlikuje od kataklizmi i stavlja ih u njihov vlastiti svijet.

Dopustite da pregledamo detaljno nesreću koja je pogodila faraona, da bi moja misao postala jasnija. Primjer koji se ne spominje niti u jednoj drugoj knjizi je jedinstvena objava Časnog Kur'ana. To nam govori da je u vrijeme „utapanja“ faraon priznao svoje vjerovanje u Boga u kojeg su vjerovali Izraelčani i preklinjao je za spasenje. Bog Svemogući je odgovorio na to:

„Zato ćemo te Mi danas spasiti sa tvojim tijelom, da budeš (pouka) onima poslije tebe. A zaista je većina ljudi potpuno nemarna prema Našim znakovima.“ (10:93)

Ovaj bliski odnos između utopljenika i njegovog Gospodara nije ništa drugo do tvrdnja Časnog Kur'ana. Na prvi pogled ovo se ne može dokazati izvan razumne sumnje niti je istražena od strane drugih ljudi danas, niti je ovjereno od strane čovjeka prije tri i pol milenijuma godina prije za koje jedino Bog zna (posljednju želju) razmijenjenu između utopljenika faraona i njegovog Tvorca.

Za ateiste ta razmjena nije ništa više nego odvojeni diskurs između faraona i nekog boga. Ali kada to pregledamo u naše misli dolazi druga tvrdnja iz Časnog Ku'ana. Prema ovoj tvrdnji utapanje faraona nije bila čista slučajnost nego u skladu sa Božijim planom. To je bila kazna za odbijanje Musa a.s. i faraonovo protivljenje i pobunu, toliko mnogo da onda kada je faraon pomislio da će umrijeti on se okrenuo Bogu Izraelčana. Stoga, prema Časnom Kur'anu, on je rekao:

„I Mi djecu Israila prevedosmo preko mora; a faraon i njegove vojske slijedili su ih sa zlom namjerom i neprijateljstvom. A kad je njega stiglo davljenje, on je rekao: „Ja vjerujem da nema boga osim Njega, u kojeg djeca Israila vjeruju, i ja sam od onih koji se pokoravaju.“(10:91)

Ovo priznanje ukazuje na činjenicu da u vrijeme njegovog preklinjanja faraon je želio napustiti sumnju u Boga od Koga je tražio posljednju želju. Faraon je tražio posljednje minute od Boga u koga su Izraelčani vjerovali. Pojavilo se to da u vrijeme kada ga je smrt gledala u lice faraon je bio preplavljen strahom da je u potpunosti priznao poraz na nedvojben način. Nadalje on je želio napustiti bilo kakvu sumnju da je imao prividni ponos, aroganciju ili nadmenost da je ostala u njemu i da je on također vjerovao u Boga koga su Izraelčani obožavali.

S obzirom na tu razmjenu kao što je navedeno u Časnom Kur'anu, nema sumnje koja bi ostavila sjenu na činjenicu da je faraon bio u zabludi da je to bila Božija kazna a ne nesretno utapanje. Stajališta protiv Ahmadija navede bi gore, Božiji odgovor na preklinjanje umirućeg faraona predstavlja pitanje od ključne važnosti. To nije šuplji zahtjev. U stvari, svaka riječ ove promjene izražena u Božijem odgovoru stoji kao nepobitan dokaz koji podržava gledište Ahmadija. Iako je događaj nastao kao rezultat prirodnih zakona, ovaj događaj se razlikuje od hiljadu drugih sličnih događaja i predstavljen je na jedinstven način.

Radi jasnoće, umjesto predstavljanja pukog prevoda predstaviti ćemo komentar na Božiji odgovor. Čini se da je rekao faraonu da zato što nisi vjerovao u zaštitu tvoje duše, dosljedno si odbacio sve znakove koji su ti predstavljeni i izgubio si svaku priliku kojom bi tvoja duša bila spašena. Jest! Imaš pravo da tražiš da tvoje tijelo bude sačuvano. Pa ovog dana, Mi ćemo ispuniti tvoju želju za spasenje jedino tvog fizičkog tijela i sačuvati tvoje tijelo za sva doba koja dolaze. Učinit ćemo ovo da bi poslužio kao primjer budućim generacijama i tako će tvoje tijelo moći biti izvor za druge da bi spasili svoje duše.

Ova zanimljiva reakcija nije šuplja tvrdnja, ali sa sobom nosi dokaze svojih argumenata. Kad je Časni Poslanik s.a.v.s. upoznao čovječanstvo sa ovim dijalogom navedenim u Časnom Kur'anu, neki ljudi su sigurno znali da se faraon utopio u Nilu. No, niti jedan raniji vjerski zapis niti bilo koji historijski zapis čak i ne spominje da je tijelo faraona poslužio ili da će služiti kao opomena budućim generacijama. Svemogući Bog je preko Časnog poslanika s.a.v.s. nagovijestio da je Bog obećao faraonu da će njegovo tijelo ne samo biti spašeno, nego i sačuvano za sva vremena, tako da čovječanstvo može izvući pouku iz toga.

Tokom vremena Časnog poslanika s.a.v.s. niko nije znao ništa o faraonovom tijelu. Stoga, ako je ova izvanredna tvrdnja bila istinita niti jedan čovjek na zemlji nije mogao ovako nešto tvrditi osim ako mu to Bog Svemogući nije rekao o tome. S druge strane, ako je ova tvrdnja samo-napravljena i priznata, tužitelj bi dokazao da je lažna i u slučaju Časnog poslanika s.a.v.s. to bi bilo potpuno nelogično. Ukoliko bi se u to vrijeme ashabi Časnog poslanika s.a.v.s. stavili na užareno mjesto i bili ispitivani o navedenoj objavi, gdje je tijelo faraona bilo ili kako je čuvano ili kako je ovaj događaj poslužio kao upozorenje za čovječanstvo, možda niko ne bi mogao prihvatiti izazov i dati bilo kakav zadovoljavajući odgovor bez Božijeg vođstva. Niti muslimani prvog stoljeća, niti bilo koji musliman drugog, trećeg, četvrtog ili petog stoljeća nije bio u stanju odgovoriti na ovo pitanje toliko da sve do četrnaestog stoljeća u kojem je uzvišeni mjesec tokom kojeg su bila dostupna sredstva za pobjedu islama.

U četrnaestom stoljeću islama, nisu bili muslimani ali neki poznati kršćanski egiptolozi su otkrili i identificirali sačuvane ostatke faraona (Merenptah, prema hazreti Halifatul Mesiji II-r.h.) koji je pretrpio ponižavajuće kažnjavanje utapanjem radi tokom njegovog progona Musa a.s. Pružanjem povjerljivog svejdočenja tajne razmjene komunikacije i istine Časnog Kurana, očuvano tijelo faraona danas služi kao moralna pouka čovječanstvu.

Osobitost ovog historijskog događaja bilo je to da je faraonovo utapanje bilo jedinstveno kada se uporedi sa stotinama hiljada drugih utapanja u vodama drevnog Egipta. Ovaj jedinstveni događaj nazvan je Božija kazna dok bezbroj drugih su čisto klasificirane kao nesreće i nezgode.

Treći princip Ahmadija gledišta je da fizička reakcija i promjene proizilaze iz rada prirodnih zakona i mogu biti jedino kategorizirane kao Božija intervencije kada prikazuju neke identifikacione karakteristike i zadovoljavaju određene uslove. U odsustvu takvih karakteristika ili neuspjehu da zadovolje takve uslove, promjene, rezultate ili reakcije ne mogu prinudno biti nazvane Božija kazna.

Sve takve prirodne katastrofe i nesreće doba, koje su u vjerskoj terminologiji nazvane kao kazne ili kažnjavanja, moraju poslužiti nekoj važnoj svrsi ili cilju koji ćemo istražiti poslije.

Suprotno ovom, iako rutinske nesreće prirode i čak i nesreće uzrok nekih širih razmjera ili nesreća, manifestno ne služe očigledno cilju na koji se odnose ili su povezani sa religijom. Očigledno je iz Časnog Kur'ana da svaki različiti efekat ili svaka vrsta prirodne katastrofe donosi prirodni fenomen ili sprovedbu prirodnih zakona, negdje duž linije se koristi kao sredstvo Božije kazne tokom godina i moći će se koristiti u budućnosti. Isto tako kao rezultat korupcije koja nagriza pore društva ili kao posljedica bruto prekršaja i zlih dijela, nereda, rastućeg nemira ili čak i gore mogu u nekim specifičnim uslovima biti korišteni kao sredstvo za Božije kazne.

U pogledu navedenih načela, jedno postaje vrlo jasno. Ne bi smjelo biti razlike na ovu temu između islamske filozofije predstavljene od strane Ahmadija i gledišta ateista. Kako god ateistički svijet stavlja uzrok i efekte pod zakone prirode. Islam sa druge strane dok se slaže sa prirodnim fenomenima ima nešto da doda na to. Islam priznaje da nema sumnje da su sve katastrofe i nesreće uzrokovane prirodnim zakonima. Doista, Božija stvaranja svemira i savršena ravnoteža koja se održava u njemu zasluge su toga. No, stvar se tu ne zaustavlja. Slijedeći plemenite ciljeve i stavove religije, ponekad se koriste ova prirodna sredstva. Mi sami smo stvoreni od Boga i podvrgnuti smo Njegovim zakonima. Kada je to slučaj, onda ti zakoni se također mogu koristiti kao kazne ili upozoravajuće pouke kroz njihov uticaj koji imaju na prirodu. Ovi učinci se nazivaju Božije kazne.

Također je očito iz studija Časnog Kur'ana da zakoni prirode ponekad služe nekoj specifičnoj volji Svemogućeg Boga i da kada god se ovo desi promjene koje donosi priroda vode do promjena ili boljitka naroda ili ljudi i oni izvlače neke nadnaravne koristi od njih.

Dok poslanik Nuh a.s. upozoravao je svoj narod nesrećom koja ih čeka, u isto vrijeme, obećao im je Bogom danu baštinu, djecu i vrtove ukoliko se vrate Bogu. Pokušao ih je uvjeriti da umjesto negodovanja Boga i činjenja zakona prirode svojim neprijateljima, oni bi trebali moliti Boga, učiniti zakone prirode svojim pomagačima i iskoristiti ih za obostranu korist.

U suri Nuh ovo pitanje je jasno predstavljeno. Islamska filozofija kažnjavanja i nagrade postaje jasnija. Svijet u cjelini zna da je potop poslužio kao kazna za Nuhov a.s. narod, ali također uglavnom ignoriše činjenice predstavljene u Časnom Kur'anu da je kazna također morala biti Božiji blagoslov za ljude. U svakom slučaju, to određuje da zemlja u kojoj je Nuhov narod živio trebala je imati kiše u izobilju. Pitanje je li ta kiša služi kao izvor blagoslova ili kažnjavanja ostavljeno je u rukama naroda Nuha a.s. Nuh a.s. navodi :

„I rekao sam: “Tražite oprost Gospodara svoga; jer On mnogo prašta. On će na vas poslati oblake stalne kiše, i On će vas pomoći imecima i djecom, i On će vam napraviti bašče i rijeke će vam napraviti.“ (71:11-13)

Sada ćete vidjeti kako je zanimljivo ovaj predmet predstavljen. Nema kritike koja se može uporediti s tim. Oblaci koji su tokom dugog vremenskog perioda natovareni vodenom parom mogli su se spustiti kao kazna ili bi mogli poslužiti kao nagrada. Ako je nagrada onda u riječima poslanika Nuha a.s. tu može biti mala sumnja da je ovo bila objava sa visina, kišilo bi postepeno i zaustavilo bi se, i započelo ponovno. Umjesto potopa, kiša bi napravila potoke, potočiće i navodnjavala bi zemlju. Narod Nuha a.s. bi bio veoma obogaćen i njihovi nasljednici bi doživjeli veliki ekonomski napredak. Jao! Oni su odabrali pogrešnu opciju. Njihovo odbijanje rezultiralo je širokim potopom koji je poznat u cijelom svijetu.

Dok na temu vode, možda nije u potpunosti primjereno spomenuti koristi koje je voda imala za vrijeme Musa a.s. da bi služila Božijim ciljevima. Već smo posmatrali kako je voda postala izvor Božije kazne za faraona i njegove sljedbenike kada ih je voda potopila, i uprkos svoj njihovoj moći i snagama, ostavila ih je u potpunosti bespomoćnim. Primjer kako je voda imala korisnu upotrebu postoji također u vrijeme Musa a.s. Vode koje su potopile faraona i njegove sljedbenike ranije su nosile talasanjem bebu u slabom drvenom kovčegu ili korpi od mjesta teške opasnosti do sigurnog i mirnog doma. Umjesto smrti očuvan je život.

Svaki od ta dva događaja vidi se kao fenomen prirodnog pokreta, ali vode iz starog Egipta koje su bile u nemogućnosti potopiti mlade i slabe koji su trebali izrasti u velike poslanike Boga, odrasti kao veliki i moćni sudionici ovog poslanika. Postoje mnoga razmišljanja o tim događajima za nepristrasan um.

(Nastavlja se...)